

AKO PRIJAŤ DUCHA SVÄTÉHO? 1. ČASŤ

Rodinná katechézka 37-2018 (557)

www.inky.sk

týždeň po 20. 5. 2018

... alebo o smäde a viere

BOŽIE SLOVO:

(Gal 4,6-7 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Galaťanom: *Pretože ste synmi, poslal Boh do našich srdiec Ducha svojho Syna a on volá: "Abba, Otče!"* ⁷ *A tak už nie si otrok, ale syn; a keď syn, tak skrze Boha aj dedič.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 244, 37 a 284, 391, 418, 424, 528)

Minule sme uvažovali o rozdieli medzi *darmi* Ducha – ktoré dostávame obzvlášť pri birmovke – a *Darom* Ducha, ktorý nám bol darovaný v krste. Dnes si k týmto rozdielom pridáme ešte jeden: *Dary Ducha Svätého*, nazývané aj charizmy, sú niečo, čo nám Duch udeľuje podľa potreby. Môžeme o ne Ducha Svätého prosiť a On nám ich udelí – alebo aj neudelí – podľa svojho rozhodnutia, čiže podľa toho, či je to pre nás a pre dielo Božieho Kráľovstva naozaj prospešné. Preto o týchto daroch apoštol Pavol píše: „*Dychtite po duchovných daroch*“ (1 Kor 14,1)! Je preto správne, ak Boha prosíme, aby nám daroval charizmy Ducha Svätého, aby sme s ich pomocou účinnejšie ohlasovali Evanjelium, budovali Božie Kráľovstvo – čiže Cirkev a dokonalejšie konali Božie diela. Samo Písmo nám túto dychtivú túžbu nariaďuje! Nie tak ale *Dar Ducha Svätého*, ktorý je darom zbožštenia a Božieho synovstva! Ten nám *bol už darovaný* v krste, nemusíme oň už ani prosiť, ani žiadať, pretože nám Ho Boh už udelil. Tak, ako sme to dnes počuli: „*Pretože ste synmi, poslal Boh do našich srdiec Ducha svojho Syna*“ (Gal 4,6). V ňom sme potom dostali aj všetky Božie dary, spojené so spásou a svätosťou, ako tomu od počiatku verili cirkevní otcovia a ako o tom píše Christoph kardinál Schönborn: „*Pokrstený človek je dokonale bytosťou, novým stvorením*“ (2Kor 5,17). Je *zbožštený*.“ Preto o Dar Ducha Svätého nijako prosiť Boha nemusíme a vlastne by sme Ho podobnou prosbou skôr urážali. Tento Dar nám totiž Boh už daroval – a keby sme oň stále Boha ešte len prosili a žiadali, tak by sme tým dávali najavo len to, že neveríme Bohu ani Jeho slovu ani Jeho príslubom.

Tu sa ale natíska otázka: Ako to hovorí kardinál Schönborn – a cirkevní otcovia, ktorých slová opakuje? Že už sme dokonalí? Zbožstení? Ale veď takmer nič z toho nevidieť! Sme stále hriešni, nedokonalí, obmedzení ľudia! Ako to teda je? A tu sa dostávame k jadrú veci. Dar Ducha Svätého nám bol Bohom *darovaný* – čiže nám bol darovaný sám Boh, sám Seba nám v Duchu daroval a to tak úplne, že pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa môže povedať: „*My z Božej milosti vlastnime Boha!*“ Tento Dar ale musí byť rovnako z našej strany *prijatý*. Pretože kým ho neprijmeme, tak sme na tom rovnako, ako keby sme Ho ani nikdy neboli dostali. *Je to akoby vám niekto podaroval veľkú a drahú motorku – ak sa na nej ale nenaučíte jazdiť a nebudete ju používať, je vám úplne nanič a ste na tom rovnako, ako keby vám ani nikdy podarovaná nebola.* Podobne je to aj s Darom Ducha Svätého, čiže samého Boha, čiže spásy a zbožštenia. Bol nám Bohom odovzdaný v krste, úplne, dokonale, neodvolateľne. Čo sa Boha týka, z Jeho strany už sme aj zbožstení, aj spasení, pretože sme už adoptovaní za Jeho synov a dcéry, ako svedčí Písmo: „*Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti*“ (Rim 8,16). Kým však my sami tento Dar neprijmeme, nestotožníme sa s Ním a nezačneme Ho žiť – kým sa na ňom nenaučíme „*jazdiť*“, ak by sme sa vrátili k nášmu príkladu s motorkou – tak je nám úplne nanič, akoby sme ho ani nikdy neboli dostali. Preto katechizmus hovorí: „*Krst detí už svojou povahou vyžaduje katechumenát po krste. Nejde len o potrebné poučenie po krste, ale aj o nevyhnutné rozvíjanie krstnej milosti*“ (KKC 1231). Jeho cieľom je práve toto: odhaliť nám Dar Ducha, ktorý sme v krste už dostali a naučiť nás prijať ho a žiť. Inak by sme totiž na tom boli rovnako ako tí, ktorí ani nikdy pokrstení neboli. Boží Dar i krst by v nás vyšli úplne navnívoč! Čo teda musíme urobiť, aby sme tento Boží Dar prijali? Ježiš hovorí o prvých dvoch podmienkach tohto prijatia: „*Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech pride...*“ (Jn 7,37)

1) UVERIŤ, že Boh nás už svätými aj zbožštenými urobil. *Sme ako ľudia, ktorí zdedili ohromný majetok – a bez ohľadu na to, či o tom vedia alebo nie, či sa svojho dedičstva ujali a prevzali si ho alebo nie, sú jeho majiteľmi a teda sú boháčmi, hoci by aj v danej chvíli o tom ani netušili a žili v chudobe.* Stať sa svätým a dokonalým potom nie je nič iné, než sa ujať svojho dedičstva: stať sa tým, čím už vo vnútri sme, čím nás Boh pri znovuzrození v krste už urobil. Mnohí ľudia o svätosti a dokonalosti vravia: „*To nie je pre mňa. To ja nedokážem. Ja som len slabý krehký človek, kdeže ja...*“ Napadlo Vás niekedy, že je to vlastne urážanie Boha? Rúhanie sa? Ono „*odporovanie Duchu Svätému*“ (porov. Sk 7,51)? Ak takto zmýšľame a hovoríme, tak obviňujeme Boha, že nám nedal svoj Dar, obviňujeme Ho z luhania – a súčasne pritom ten istý Dar zahadzujeme a odvrhujeme! To je strašné! Preto nič také nikdy nerobme – a miesto toho buďme veriaci a nie neveriaci ľudia!

2) SMÄDIŤ. Čo znamená prijať dar Ducha? Apoštol píše, že vtedy: „*nežijete telesne, ale duchovne*“ (Rim 8,9) – čiže podľa Ducha, čiže podľa Boha, čiže božo a sväto! Aj to vyžaduje vieru – v to, že byť svätým a božím neznamená, že náš život bude nudnejší a fádnejší, než keď žijeme po svetsky a v hriechu, ale naopak, ako píše pápež František v *Gaudete et exultate*: „*Nemaj strach zo svätosti! Neodníme ti silu, život ani radosť! Práve naopak, pretože sa staneš tým, kým tá Otec zamýšľal, keď ťa stvoril... Pán ponúka pravý život a šťastie.*“ Až keď tomuto uveríme, začneme po svätosti – a teda po duchovnom živote v Duchu Svätom – naozaj dychtivo túžiť a smädiť viac, než po čomkoľvek inom na svete (lebo nič na svete sa mu nijako nevyrovná) a konečne sme pripravení Ducha Svätého prijať a s Ním aj Jeho svätý Boží spôsob života, čiže zbožštenie, čiže spásu, čiže Nebo. Amen.

ROZJÍMANIE:

1.: UVAŽOVANIE:

UVEDOMUJEM SI, že prijať Ducha Svätého znamená stať sa *duchovným* – čiže Božím, svätým, žijúcim ako Boh Božím životom a konajúcim skutky Boha? A že sám pojem „*duchovný život*“ vyjadruje presne toto?

VERÍM, že v Bohu som sa skrze krst vlastne už svätým a zbožšteným stal, ako učí Cirkev od počiatku? Že mi Boh dal schopnosť žiť božo a sväto? Že je to v mojich silách, pretože mi Boh tieto sily vo svojej láske a milosti v krste udelil a daroval? Že naozaj platí to, čo učil sv. Ján Zlatoústý, učiteľ Cirkvi, že na to, aby som bol svätý a spasený, mi už stačí iba chcieť, všetko ostatné už Boh vo mne a pre mňa v krste zariadil?

TÚŽIM po takomto svätom duchovnom živote, zmýšľaní, správaní i konaní na obraz Boha, podľa Boha a v Bohu – síce ešte vo svete, ale nie zo sveta ani nie podľa sveta, ale podľa Boha a to všade a vo všetkom? Verím, že toto je brána k tomu najplnšiemu a najlepšiemu životu na zemi i potom, naveky?

2.: MEDITÁCIA:

Zopakujme si meditáciu z 33. katechézky: *Pripomeňme si všetko, čo sme doteraz spoznali o Božom Dare spásy, o Jeho veľkosti, skvelosti a nádhere. Nájdime si svedectvá svätých a mystikov, ktorí už zažili kus tohto Neba už tu, na Zemi. V duchu si predstavme – nakoľko to dokážeme – samých seba ako zbožštených. Seba ako Boha. Samých seba v Bohu ako všemohúcich, vševediacich, oslávených, žiariacich, v samom kruhu Trojice, blažených uprostred tých najdokonalejších a najskevejších a najúprimnejších Priateľov, akí len jestvujú: samého Boha a Jeho Hrdinov-Svätých-zbožštených! Potom si predstavme, čo mi namiesto toho môže ako náhradu ponúknuť svet... Stojí cena za Nebo za to? Zaplatím ju?*

CVIČENIE CEZ TÝŽDEŇ:

Pouvažujme, čo môžeme počas týždňa robiť pre to, aby sme v sebe smäd i vieru – tak, ako sme o nich dnes hovorili – čo najviac rozmnožovali, roznechovali, prehľbovali. Potom sa usilujme tieto nástroje počas týždňa čo najhojnejšie využiť.